

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre.	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

PÉNZKÜLDEMÉNYEK:

a »Szászsebesi ipar- és gazdasági hitelszövet-
kezet« címére Szászsebesen küldendők.

Megjelenik minden csütörtökön.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 20 fill. Ajánkozásoknál, eladás vételnél
minden szó után előre beküldendő 4 fill.
Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint. —

XI. évfolyam.

Szászsebes, 1907. Április 18.

16. szám.

Kiábrándulás.

Mi erdészeti altisztek mióta csak némileg
tudatára ébredtünk emberi mivoltunknak,
évek sora óta panaszkodtunk a miatt,
hogy nincs senkink, a ki a mi anyagi és tár-
sadalmi érdekeinkkel törődjék s azokat előmoz-
ditani iparkodnék, hanem teljesen kivagyunk
szolgáltatva kenyéradóink kénye-kedvének.

Ez a tudat azután magunkat is elzsibbasz-
tott s fáradtá tett annyira, hogy még azt az
egyedülít, a mi tőle telhetőleg ezekért az érde-
keinkért sikra szállt és már évtizedet meghaladó
idő óta kitartó buzgósággal és önfeláldozással
küzd. lapunkat: az »Erdészeti-Ujságot« sem
karoltuk fel és pártoltuk annyira, a mennyire
azt nem annak az érdeke, hanem a saját érde-
künk méltán megkívánta volna.

A mult év végén azután sötét életünkön
keresztül egészen váratlanul örömsugár villant át,
midőn híret vettük annak, hogy az Országos
Erdészeti Egyesület, ez a hatalmas, gazdag és
nagy befolyásu testület részünkre egy lapot
indít, mely hivatva lesz minket nem csak a
szakmabeli teendőkben oktatni, s tudásunkat
gyarapítani, hanem mint azt az »Az Erdő«
cimen folyó év első napján megjelent lapjának
első számában közzétett előfizetési felhívásában
hirdetve van: »E mellett pedig különös gondot

*fog fordítani, hogy az erdészeti altisztek és
erdőőrök jogos, méltánylást érdemlő érdekei a
nyilvánosság előtt megfelelő módon képviseltesse-
nek és nyilvántartassanak.«*

Az új lapot sokan a kartársak közül öröm-
ujjongással fogadták, »hozsánnát« és »alleluját«
zengedeztek, mert abban megkapni remélték
azt a hatalmas pártfogást, a melyik már most
sorról-sorra felfogja sorolni az ő meglevő vagy
képzelt sérelmeiket s míg az előbbieknél vezetői
hatalmas befolyásával az előbbieknél orvoslását
fogja kivívni, addig az utóbbiakból kiábrándítja
őket s felvilágosítja, hogy azok mint nem léte-
zők nem is orvosolhatók.

Szóval nem csak Bartha József m. kir.
famester kartársunk Krakkóról, hanem vele sok
százan, sőt talán ezrek is új Messiásként üdvö-
zölték az új lapot, mely hivatva lesz bennünket
bevezetni Kánnaán földjére, mert hiszen nemcsak
a mi jóvoltunk előmozdításán igéri munkálkodni,
hanem gyermekeink részére is nevelési alapot
szándékozik létesíteni. Megvallom az igazat, hogy
a »Hozsánnát« kiálltók közt magam is ott
voltam s az üdvkiállítás tiszta szivemből eredt,
mert biztosra vettem, hogy közeledik a mi
megváltásunk órája.

Újév óta hűségesen olvasgatom az új
lapot s keresem, böngészem benne azokat a
cikket, a melyek ez erdőőröknek akár anyagi,
akár társadalmi vagy személyi viszony-ival
foglalkoznak, de bár eddig már ebből a célból

hét számot átböngésztem, bizony ezekről az érdekeinkről nem találtam egy árva betűt sem, azt azonban bűn lenne eltagadnom, hogy az elolvasott számokban sok hasznos tudnivaló van, nagyon alkalmas az oly kartársak okulására, a kik még azokat nem tudják s ebben a tekintetben »Az Erdő« című lapnak becses voltát és hasznosságát etagadni bűn volna.

Igaz, hogy ezeknek a hasznos szakmabeli közleményeknek leginkább csak azok a kartársak vehetik hasznát, kiknek az azokban foglaltakat sem az erdőőri szakiskolákban, sem magántanulás útján nem volt alkalmuk elsajátítani, vagy pedig azok az újoncok, a kik még csak most készülnek az erdőőri pályára s becses nekik a szaktudásnak bárhol elejtett minden morzsája, míg a képzetebbeknél csak a már egyszer elsajátított tudásnak felfrisítésére jók, a mi egyébként szintén elég hasznos dolog.

Nagy szüksége lehet tehát az »Az Erdő« című lapra annak a hétezer nyi kartársnak, a kik a lapunk előző számában megjelent második cikkben foglaltak szerint — bár erdőőri állást töltenek be — a szakvizsgát le nem tették, de mai tartalmával s addig, a míg a szakmabeli hasznos tudnivalókon kívül személyi ügyeinkkel is nem foglalkozik, a képzetebb s kivált az erdőőri szakiskolát is végzett altisztek igényeit nem fogja kielégíteni.

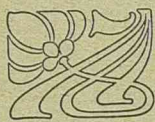
Abban az időben, a midőn az »Az Erdő« című lap első számát megkaptam és az előfize-

tési felhívásban foglalt programjára több kartársam figyelmét felhívtam, ezek nagy lelkesedéssel fogadták, csak egyetlen egy akadt, a ki a »jogos- és méltánylást érdemlő érdekek« képviselőjére vonatkozó szakasznál megkockáztatta azt a megjegyzést, hogy:

»A kéz ugyan Ézsaué, de a hang Jákobé,« s abbeli aggodalmának adott kifejezést, hogy ha ezekért az ígéretekért elhagyjuk érdekeink eddigi hűséges védője, az »Erdészeti-Ujság« zászlaját, könnyen eladjuk jogainkat és érdekeinket egy tál lencséért, mint a hogy az éhes Ézsau ennyiért adta el örökségét furfangos öcscsének.

A nyújtott szakbeli- és más hasznos tudnivalókon kívül az eddig tapasztaltak szerint az új lap mit sem nyújt egyebet, mint azt az ígéretet, hogy a befolyt előfizetési- és hirdetési díjakból a lap fenntartására szükséges kiadások levonása után mutatkozó tiszta jövődelemből gyermeknevelési alapot fog létesíteni az erdőörök részére.

Ez az ígélet mindenesetre kecsegtető, de félni lehet attól, hogy mikor jön a leszámolás ideje, az a tiszta jövődelem oly csekély lesz, hogy abból bizony vajmi csekély alapot lehet majd létesíteni, mely gyöngye lesz ahhoz, hogy rendeltetése terén még a legszerényebb igényeket is kielégíthesse, pedig az ilyen célokra szolgáló alapra bizony égető szükségünk lenne s szinte csodálatos, hogy eddig még a kincstári erdők aliszttjeinek gyermekei részére nem tett létesítve

Nagypénteki emlék.

(A Bp. H. után.)

— Irta: Bársony István. —

Régen volt, talán igaz sem volt.

Nagypéntek volt, április hónapjában. Olyankor, a mikor kiszállott már a barackfára az apró fehér virágok százezer pillangója; s a mandulafa is csupa vadrózsa színűvé pirult a sok nyiló halványpiros virágtól, ami elborította.

Nagypéntek volt s a karulyi pusztalaposában ragyogó arannyal sűrűsödött a gólyahír, a fényes szírmu kácsavirág, ami néhol úgy elöntötte a határt, mint a sárga repce, csak sokkalta szebben annál. A gólyahír a koratavas gyönyörű virága, aki születik a nedves rétek barna mocsárvizében és onnan kezdi

kinyújtogatni kíváncsi fejcskáját. Eleinte kikandikálnak a vízből a levelei, ezek a buja kövér levelek, amelyek karéjosan terpeszkednek, mint egy-egy kicsi tányér; közülök nyújtózik ki a bimbót fejlesztő szár, ami a nekibokrosodott növényen sokáguvá válik, Minden elágazáson új meg új bimbó gömbölyödik s a bimbó egyszer csak kipattan, meghasad, mosolyog; s a rétség alacsonyvizü tocsogóit mintha csattanó csókkal hintette volna tele a millió arany sugar: ott marad a csók nyoma mindenütt egy-egy aranyvirág alakjában.

A gólyahír temérdek virága olyannak látszik, ha messziről nézem, mintha sárgán hullámozó folyó hömpölygetné árját a mezőségen. Csak ha közel jutok s a nagy sárgaságba belegázolok: akkor látom, hogy minden gólyahírtő külön bokrosodik s a legtöbbje örökösen hűs fürdőt vesz a föl-fölcsillanó mocsárvízben.

*

A nyírségi laposok homoktalaján nem volt valószínűságos iszap, ami süpped, de zsombik azért volt; a

hasonlatosan az állami erdőtiszték gyermekeinek nevelését segélyző alaphoz, a mi ugyanazon alapokon és módozatok mellett nem is lenne nehéz, mert az ahhoz való módok és eszközök megvannak s csak egy kis jóakaratra lenne szükség.

Ilyen előzmények után bizony sokan vagyunk, a kik az új lapba vetett reményünkből és bizalmunkból teljesen kiábrándultunk s beláttuk azt, hogy attól minden egyebet várhatunk, csak az erdészeti altiszti személyzet jogos érdekeinek megvédését és előmozdítását nem s hogy ezeknek az érdekeinknek védelmezésére a jövőben is nem csak, hogy fenntartanunk kell a mi régi, kipróbált lapunkat, az Erdészeti Ujságot, hanem azt az eddiginél még sokkal nagyobb erővel kell támogatnunk és annak fejlesztését elősegítenünk.

Egy kiábrándult.

El Amerikába!

Ez a szomorú jelszó hangzik most országszerte s azok a hazánkfiai, kiket közös édes anyánk, szeretett hazánk szült s úgy a hogy emlőjén felnevelt, most, hogy az ő táplálékán erőre kaptak és az erejét vesztett anya nem bírja őket úgy táplálni, mint a hogy azt ők szeretnék, vándorbotot ragadnak s

zsombik közeit megtöltötte a tavaszi olvadás, a hólé s a bőjti esők; aztán jöttek a langyos fuvalmak, a fünevelő, pázsitcalogató déli szelek, azok hozták magukkal a nagy ut vándorait, a költöző madarakat. Köztük azokat is, amelyek itt csak megpihennek, aztán mennek tovább, messze északra, föl a tundrákig, a vetési lud költő-telepéig, közben a mocsári sneffek el-elmaradoznak a nekik való helyeken, sőt még az erdeiek is; de nagypénteken itt vannak nálunk valamennyien és a mocsáriak a gólyahir gyönyörű bokrai közt laknak, az erdeiek pedig esténként, hajnalonként a vágások fölött huznak s korrogva hívják, keresik párjukat, miközben a bokrok közt a tavasz dalnokai próbálgatják a dalt, a mire a kezdődő szerelemvágy tanítja mindnyájukat.

Nagypéntek régente törvényes vadásznapp volt amikor Nimródékat csak kötéllel lehetett otthon fogni. A bőjti szelek hagyján, de a bőjtös ebédek csakugyan nem ő nekik valók; a minthogy nagypénteken csak savanyu tojás vagy legfeljebb tejleves járta.

tömegesen vándorolnak a jobb keresettel kecsegtető Amerikába, nem törődve azzal, hogy azért a magasabb keresetért, a melyet ott szereznek, ez viszont erejüket teljesen kihasználja, kiszípolozza, őket idő előtt java férfikorban elvéni, munkaképtelenné teszi, szóval ném vetnek számot azzal, hogy ingyen ott sem fizetnek és azzal a verejtékes munkával, a mit ott kell végezniök, bizony idehaza is az eddigi keresetnél sokkal nagyobbát érhetnének el.

Az erőteljes, munkabíró férfiak ezrei hagyják itt édes hazájukat, nem örökre, hanem hogy évek múltán visszatérjenek ölébe, kissé megvagyonosodva ugyan, de elerőtlenedve, elcsenevészten s annyira elcsigázva, hogy bizony a csekély szerzett vagyon sem képes nekik már semmi élvezetet, megelégedést, boldogságot nyújtani.

Ezelőtt csak a legalacsonyabb munkásnép, a napszámos és itt-ott elvétve egypár iparos szánta rá fejét a kivándorlásra, utóbbi időben pedig sajnos tapasztaljuk, hogy a kivándorlási mánia már az erdészeti altisztek szívébe is beférkőzött; erre enged legálább következtetni az, hogy elég csekély számú előfizetőink közül is egy rövid év leforgása alatt nyolcan vitorláztak át az Oceánon s ha vesszük, hogy az összes erdészeti altiszti személyzetnek alig 5—6 százaléka tartozik előfizetőink sorába, biztosra vehetjük, hogy sokan mentek ki közülök olyanok is, a kiktől nem tudunk.

Nagyon elszomorító dolog ez, de hát nem lehet rajta csodálkozni, mert bizony az erdészeti altiszteknek legnagyobb része annyira nyomoruságosan van fizetve, hogy javadalmazásából a folyton emelkedő drágaság mellett megélnie szinte lehetetlenség.

A Budapesti Hírlap múlt évi 234 számának közgazdasági rovatában Molnár Albert dr. országgyűlési képviselő »Kóros tünetek« című cikkében egyebek közt megemlékezik a gazdasági cselédekről

Mondom, nagypéntek volt és a karulyi laposok végesvéig, köröskörül be voltak szegve sárga gólyahirrel. Még álmódzásnak is gyönyörű, a hogy most rágondolok: hogy süttött a jó meleg tavaszi nap s a mocsár fölött hogy suhantak el a tarka, küzdő sneff-rajok, a melyek csak a szikkadtabb pontokra szerettek inkább leereszkedni s ott a harcziás himek rögtön tollgallért növesztettek s egymásnak mentek, mint a fiatal kakasok. Egyszer-kétszer összepofoszkodtak s aztán hátatfordítottak egymásnak, hogy másik bajtársat keressenek, minthogy a »pugnax« ilyenkor tavasszal, a szerelmi vetélykedés évadján, mindig kész rá, hogy en gardeba álljon.

De minekünk nem a »küzdők« kellettek, a melyek süvítő tömegekben kavargtak és minden fordulatukkal hol fehér hasukat, hol barnás hátukat, vállukat mutogatták. Olyanok voltak, mint a színét változtató felhő, amelyre hol rásüt a nap, hol meg árnyékot borít rá valamelyik felette lévő lebbencs, a mi elfogja a napot. — Ott vijjogtak körülöttünk a

s leírja, hogy Kecskemét, Nagykőrös, Cegléd vidékén egy béresnek a bére:

1. Kézpénz 120 korona.
2. 10 hl. első buza, hektoliterjét 11 kor. 40 fill. számítva 114 korona.
3. 5 hl. árpa 9 koronájával 45 korona.
4. 5 hl. rozs 12 koronájával 60 korona.
5. 1 tehéntartás 8 hónapi tejhaszonnal, napi 6 liter tej 12 fillérével 172 kor. 80 fillér.
6. lakás, mely áll egy szoba, konyha, kamra és padlásból 40 korona.
7. egész évi szabad tüzrevaló 40 kor.
8. 30 kg. szalonna 1 kor. 60 fillérével 48 kor.
9. 30 kg. só 24 fillérével 7 kor. 20 fillér.
10. 1 hold kukoricaföld megszántva 50 kor.
11. Fél hold krumpliföld megszántva 25 kor.
12. Disznótartás két fiasztatással. 5—5 malac, darabja választáskor 10—10 kor., azok tartására leütve 50 százalék, 50 kor.
13. Baromfi nevelési átlag 50 darab 80 fillérével, 10 százalék tartási díj levonásával 30 kor.

Összesen tehát 800 koronára rug egy konvenció cseléd bére, de a cikkíró állítása szerint vannak ennél még jóval magasabb bérek is.

Bizony sok ezer és ezer járási, kerületi és uradalmi erdőőr irigykedve tekint ilyen béresi javadalmazásra, mely jóval nagyobb az övénel.

Legjobban bizonyítják ezt az állami erdőhivatalok által elég gyéren biztosított pályázati hirdetmények, a melyekben négy-ötszáz koronás fizetéssel és némi csekély mellékjárandósággal találkozunk, az olyan javadalmazás pedig, mely a fentebb részletezett béresét megütné vagy épen meghaladná, valóban ritkaságszámba megy.

Ez olyan lehetetlen helyzet, mely már nem tarthat sokáig, mert a meg nem élhetés miatt még az erdészeti- és vadászati altisztek, vadőrök és szolgák

is, kik pedig most még minden nyomorúságuk mellett is hűségesen kitartanak hazájuk mellett, utóvégre kénytelenek lennének tömegesen vándorbotot ragadni s idegenben keresni boldogulásukat, amitől pedig Isten óvja az egyébként is eléggé sujtott szeretett hazánkat, mert kaszás, kapás, kubikos embert nem nehéz mással helyettesíteni — hiszen már arról is volt szó, hogy a mezőgazdasági munkáshiányon segitendő, Kinából fognak behozni munkásokat — de a szakképzettség bizony nehezen pótolható.

Azokat a kartársakat pedig, kik most még nyomorúságos helyzetben szenvednek, kérve kérjük, hogy ne veszítsék el reményüket, hanem bizzanak egy jobb jövőben, mely nem késhet soká, mert előbb-utóbb az erdőbirtokosoknak is be kell látniok, hogy amint ők nap-nap után magasabb árakat kapnak erdei termékeikért, úgy méltányos, hogy ők is jobban díjazzák hűséges szolgálataikat s megadják nekik a tisztességes megélhetést.

Ne menjünk mi Amerikába, hanem hű fiak módjára maradjunk meg szeretett hazánk ölnél!

Szervezkedjünk!

Az elmúlt hét a szervezkedés dolgában nagyon meddőnek mondható s úgy látszik, hogy az erdészeti és vadászati altisztek csekély töredékén kívül a többi a tavaszi ébredés helyett újból téli álomba merült volna.

A jelentkezéssel — bár az előzmények után már csak kevés reményt fűzünk hozzá, — várunk még a jövő hó végéig s akkor a mint lesz, úgy lesz, neki látunk az alapszabályok tervezetének összeállításához és egy országos gyűlés előkészítéséhez.

a játékos bibicék is, a melyeknél szebb röpkés madár nincs a világon. Pedig van egy néhány, a melyik gyönyörűen repül. Például a sólyom, a mely akár a kilőtt nyíl, úgy suhan zugva és fordul, mint a cikázó villám, ha hozzá készül vágódni valamihez. De azokat a nyilaló bukfenceket, a miket a bibic úgy vág ki a levegőben, a hogy a jégre egymásba kapcsolódó nyolcasokat rajzol a korcsolyaművész: azokat más madár egyetlen egy sem tudja. — Nem! nem ő velük törődünk; a barnásvízű tocsogókat nem az ő kedvükért tapossuk. Még a zöldfejű gácsér is hidegen hagyott; messziről emelgette sötét zománcos nyakát a gólyahír közl, úgy figyelt s a mint iromba párja szárnyra kelt, ő is utána szállott, hosszan kinyújtott nyakkal, kigyózó tekergéssel, de a tojóját folyvást maga elé eresztette: az hadd mutassa az utat, merre szeretne menni.

Nekünk még ezek sem kellettek. A miénk csak a mocsári sneffek voltak, ő háromságukkal, a hogy ilyenkor, áprilisi nagypéntek táján rendesen együtt

találhatjuk a három nemes fajtát. Együtt a három olyan, mitha apa, mama és fia kerültek volna össze. A legnagyobb, a »doublon«, az az »apa«; akkora testre, mint a galamb s úgy is röpkés, épp olyan mozdulattal, olyan suhogó szárnycsapással; a középső, a villanó gyors mórnsneff, az a »mama«, minthogy valamivel kisebb és karcsubb amannál, a »szája« (csőre) ellenben jóval »nagyobb« (hosszabb); a legkisebb, a pipiske nagyságu »néma-sneff«, az a — »gyerekök«; tulajdonképpen pedig mind a három teljességgel más és egymáshoz csak annyi a közük, hogy körülbelül egyazon mocsár a hazájok. Ámbár még ebben is válogatóság valamelyest, mert míg a nagymocsári sneff, a »dupla«, — a füvesebb, szikkadtabb mocsárszegélyeket, jóformán a partot szereti legjobban, addig a gyors mórnsneff, az igazi hosszucsőrű, a hármak középsője, a belsőbb zsombikosból pattog, de egyáltalában mindenünne, a hol csak egy ökörgyomnyi gödröcskében meghúzódhatik a mocsarak mentén vagy öklömnny zsombik mögé lapulhat. A

Talán majd ha az 1908. évi Évkönyv részére beérkeznek a névjegyzékek s így az Egyesület eszméjét módunkban lesz azokkal is megismertetni, kik arról még eddig mit sem tudnak, sikerülni fog felköltenünk a nagyobb érdeklődést.

Mult jegyzékünk óta még a következők jelentkeztek:

- 253. Both János, Szápmajor.
- 254. Kelemen István, Alsólendva.
- 255. Hrozek Vilmos, Kismagyar.

Vadászati dolgok.

Nyulvadászat

Írta: Ballay Bódog.
(V. és Á. után.)

Nagy érdeklődéssel olvastam ezen lap mult évi 24-ik számában Veress Dénes urnak a nyulról és vadászatáról írt kedves cikkét. A nyul vadászatára vonatkozó adatainak helyességét minden praktikus vadász elfogja ismerni s ha a tapasztalat néha egyik-másik kijelentésének ellenkezőjét látná bizonyítani, így ez semmi esetre sem dönti meg az általánosan megfigyelt s a fentebb idézett értekezésben leírt tapasztalatot, annak oka mindig a rendestől eltérő, legtöbbször különös helyi viszonyokban keresendő.

Sehogysen tudok azonban az én kedves író és vadásztársammal egyetérteni abban, hogy a nyulra csakis a mi általánosan használt fegyvereinkből löhető legnagyobb ólmot ajánlja s így nagyon kárhoztatja ha valaki ősszel, vagy pláne télen közepes ólommal lövi a nyulat.

Magam már évek óta apróvadvasásatra nem használok egyebet, mint télen-nyáron a 8-as ólmot.

»kicsi«, a néma, az ember lába alól szokott kikecmergni s ámbár van valami halkan pörögő, nyiszorgó szava: rendesen hangtalanul libben tova; holott a gyors mórseff jóformán sohasem mulasztja el, hogy rá ne recsentsen az emberre, riadtan mondván fölroppenésekor: »csekk! csekk!« Ám nagyon hasonlít ahhoz, a mikor sárban dagasztunk s a csizmánk minden lépéssel megcuppantja, megszorogtatja az iszapot.

Hát őket keressük; a gyönyörűséges mórseffecskéket, a kik itt szálltak meg vonulásuk közben és izgattak-csalogattak bennünket, csak tovább utánuk, be a sárba, a mocsárba, a gólyahir alacsony rengetegébe, a hol rejtőztek, félénken megbújtak s csak akkor mutatkoztak, a mikor fölrepültek.

Ez is egyik olyan különlegességük, a mi teljesen mássá teszi őket, mint a mocsárvilág többi efélé lakóját. A lilék, a küzdő sneffek, a bibicek, a partfutók, a lotyósneffek, a tarka gulipanok, a pólingok, a fütyölők, a gólyasneffek, mind nyílt madarak; a hol leszállanak ott meg is látni őket: hol vannak hol

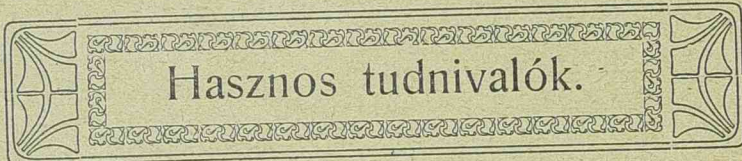
Nem volt okom soha panaszra. Nyáron foglyaimat nem lőttem ronggyá, télen pedig a nyul, sőt róka és kóbor kutya is beadta a kulcsot legtöbbször igen tetemes távolságra. Szó sincs róla! Nincs kárhozhatóbb valami, mint a céltalan s legtöbbször kártékony messzelődözés, de hát azért az ötven lépés modern jó fegyvernek talán mégis kissé kurta távolság. Valljuk be őszintén, ha ősszel s tél elején a nyulat keresve vadászszuk s az 50 lépéses 48 ból nem akarunk engedni, a legtöbbször vad nélkül kellene hazatérni. Még más körülmény is szól a közepes sörétszám alkalmazása mellett, s ez az, hogy ezt a közepes nagyságu ólmot még az olcsóbb átlagfegyver is összehasonlíthatatlanul jobban lövi, mint a vastag sörétet, ennek folytán míg a 2. sz. sörétnél ugyan meg kell elégednünk ha 70—75 lépésről a nyul testét 2—3 szem éri, melyek igen könnyen lehetnek rossz helyen, nemesebb életműszereket nem sértve, s így a vad elmegy, addig a 8-as sörétből ugyanezen távolságra 6—8 szem fogja érni a nyulat, melyek még mindig elég erősek arra, hogy az erősebb téli bundán áthatolva nemes részek roncsolása által a vadnak azonnali estét okozzák. Természetes, hogy nem minden szem 8-as sörét ér nemesebb részeket, de a vad terítékre kerülésének a valószínűsége összehasonlíthatatlanul nagyobb a közepes 8-as ólomnál, mint a 2-es sörétnél.

A fentebb idézett tanulmány hatása alatt próbákat tettem néhány januári vadászatot arra vonatkozólag, hogy a nyolcas sörét csakugyan elég-e a nyulnak télen s nem vagyok-e talán magam elfogult? Lőttem mindenféle fegyverrel, közepes német és belföldi puskával, drága belga galamblovóval, Browninggal, 28-as kilométerpuskával, s azt találtam, hoga a 8-as sörét kellő portöltéssel sokkal nagyobb távolságra veri a nyulat tűzben, mint az ember gondolná s egyik-másik elsőrendű fegyverrel a nyulat szinte hihetetlen távolságra lehet *biztosan* löni, nem egyes véletlenül sikerült lövéssel, hanem következetesen.

mozognak, hol futkosnak, hol ácsorognak. A rejtőzés nem kenyerük; a bujkálás inkább véletlen náluk, semmint ösztön; még a vízcisrke is olyan, hogy a hol leszál az aszottas gyepek közé, ott a szemünk láttára fut, elnyulva, lapulva fél, de látjuk s ha akarjuk, utána mehetünk, követhetjük, a mig csak ujra föl nem röpitjük. Ellenben a nemes mórseff, az rögtön eltűnik, a mint leszál. Ugy eltűnik a legnyíltabb helyen is, hogyha egy másodpercre oldalt tekintettünk: még azt a pontot sem tudjuk többé bizonyosan, a hova levillant. S mire odáig jutnánk óvatos lépéssel, akkorra, ha csak egyáltalában volt valamicske fedezete, már arrább gyalogolt. Kivált a »dupla«; a melyik néha negyven-ötven lépéssel is messzebből kél ki ujra, mint a honnan erőnek-erejével ki akarnók taposni, minthogy biz Isten éppen oda szállott.

Ezt csináltuk: »duplákat« tapostunk ki; ezeket a nem nehéz lövésű, gyönyörűséges madarakat, a melyeknél szebben egyetlen egy siksági madár sem lakhatik; hisz ezek örökké fürdőznek, lombsátoros

Ez az utolsó hónap arról győzött engem újra meg, hazai viszonyaink közt, a náluk előforduló apró vadra nem szükséges a nyolcasnál nagyobb ólmot használni, egyrészt azért, mert ez a közép nagyság sokkal jobb terítést ad, mint a nagyobb, másrészt, mivel hatása teljesen elegendő.

Hasznos tudnivalók.

Uj fajta siketfajd. Lönberg E. svéd természet- tudós Finorszag középső részében az uleaborgi és sct. miheli járásokban a tipikus európai siketfajd mellett egy újabb fajtát fedezett fel. Nevezett természettudós a »The Ibis« angol szaklap egyik számában ezt az új siketfajdot Tetrao urogallus lugens-nek nevezte el. Lönberg ezekből a siketfajdokból 8 kakast mutatott be, melyek teljesen egyformák, de feltűnően különböznek más fajtáktól. Ezek a siketfajdok jóval kisebbek az európai fajtáknál, csőrük teljesen sötét s tollazatukról hiányzik az európai siketfajdok nyakát fedő s annyira jellegzetes fémszöld fény. A tollazat színezete is eltér, mert inkább barnás, a hasalj pedig fekete vörös, barnás pettyezéssel.

KÜLÖNFÉLÉK.

A krokodilusok esküszegése. Egy francia folyóirat érdekes madagaszkári szokást ír le. Egynémely odavaló bennszülött törzs ugyanis, a darvinistákkal némi eszmei rokonságban, nem ugyan a majomtól, de a Betsiboka folyó krokodilusaitól származtatja az embert. Sajnos, a közeli rokonság nem akadályozta meg a derék hullóket abban, hogy néha-néha

gólyahír-bokrok alatt, ragyogó aranybokrétás mezőn. — Egy-egy röpiút közben a gyorsfajtából is, a közép-sőből, a mely viszont legjobban kipróbálja a vadászt, minden madár között. A mikor kivillan — rendszerint jó messziről — először idacsap-odacsap, cikázik; aztán huss, bele a semmibe a szelek suhanó szárnyán. Mire egynémely lassabb vadász a puskáját fölkapja rá, már le is veheti lövés nélkül: úgy elment a fehérhasu mórseff.

Éppen ez az, a mi bennünket izgat, utána csábít. Be a mocsárba; zsimbokról-zsimbokra, az ingó törzsökök egyensúlyozó művészetet kívánnak, a ki lecsuszik róluk, kötésig is beleeshetik a vízbe. Egyik lábunk az egyik zsombikon, a másik a másikon, a puská a kezünkben; éppen lépnénk, lábunk hegyével tapogatjuk a szomszédos zsombikot, megbir-e vajjon? Hol a »magva«, a hol tudniillik szívós és kemény, a hová lépni lehet rajta a lecsuszás veszedelme nélkül. S ekkor; »csekk! csekk!« röpiút a mórseff valahonnan oldalt; ha odafordulsz, elveszted az egyen-

egy-egy szárazföldi unokájukat, vagy unokaöcsösüket — meg ne egyék. Azelőtt állandóan véres testvérharc folyt e miatt, amelynek azonban — ha hinni lehet Abinal páter följegyzéseinek — később sajátságos szerződéssel vetettek véget. A szárazföldiek örök békességet ígértek a vízben lakó rokonoknak, ha viszont ezek másfelé csillapítják az éhségüket. A szerződés megsértése pedig halálbüntetéssel jár. A krokodilusok hallgatólag beleegyeztek a dologba. Csakhogy, mert az alkalom tolvajt szül, vagy talán, mert a hosszú-életű állatok emlékezőtehetsége nem elég hosszú, esetleg, mert Lombroso tanai értelmében a krokodilus pre-desztinált gonosztévő: elég az hozzá, hogy a krokodilusok bizony gyakran megszegik a szerződést, megesznek egy-egy emberi rokont. Mikor a gonosztettnek hire megy, a törzsfőnök a vénekkel kivonul a folyóhoz és hosszú beszédben megvádolja az egyelőre ismeretlen krokodilust, hogy előre megfontolt szándékkal gyilkosságot követett el és azonkívül az ősekkel kötött szerződést és a letett esküt megszegte. Kéri a rokon nemzetséget, hogy a bűnöst szolgáltatassa ki. Azután erős kötélén nagy vashorgot eresztenek le a vízbe. A horogra elébb egy ökörnegyedet tűznek. Másnap ismét kimegy a bíróság a folyóhoz és ekkor nagy néptömeg kíséri. A férfiak hegyes lándzsát, a nők szövetet visznek. Az esküdtek fölhúzzák a kötelet, amelynek végén ott csapkod a rossz lelkiismeretű esküszegő és gyilkos krokodilus. A bűnöst kötéllel jól megkötözik, azután ítéletet tart a bíróság. Fölhívják a bűnöst is, hogy védelmét terjeszsze elő, tekintetbe veszik az enyhítő körülményeket, azután elítélik — halálra. Miután a pálcát eltörték a bűnös fölött, meg-rohanja a férfiak tömege és vad ordítózás közben agyonszurkálja. De a mint a gyilkos rokon kimúlt ismét a szelidebb érzelmek kerülnek fölü. A ha lá mindent kibékít. A dühös ordítás helyett panaszos gyászdalt énekelnek a halott rokon fölött, az asszon- yo

sulyt s menthetetlenül a vízbe potyanisz; ha pedig magaddal törődöl: a mórseff örökre búcsút mond.

Igy élvezni órák hosszat, egy-egy kedvező pillanatot ellesni, a mikor jó lövés kínálkozik s a remek kis madár zsákmányunkká válhatik: igazán csak telivér, kitartó, nem finnyás, szenvedélyes vadásznak való. S a karulyi gólyahíres laposok telis-tele voltak mórseffel, nemes mórseffel, a melyek a föld színén, a zsombikok közt, a gólyahír-bokrok alatt láthatatlanok; csak akkor mutatják magukat, a mikor szöknek is egyszersmind előlünk, szárnyra szállván.

Egyszer az egyikünk megállott és fölmutatott az égre. A tavaszi égre, amelyen csak olyan fátyolfelhőzet uszott itt-ott, szakadozottan, de a menybol mélységes tengerkékjét alig hogy eltakarta.

Ezért az egy pillanatért nem feledtem el azt a régi nagypénteket. Igaz, hogy azok a karulyi gólyahíres sárga laposok kellett hozzá, a hol köröskör nagy messzeségben sehol sem volt más élet, mint

könyvek között szövetekbe burkolják a tetemet és azután ünnepiesen eltemetik.

Óriáskigyók falánsága. Hagenbeck Károly, akinek nagy állatkertje van Stellingenben, Hamburg mellett, nagyon érdekes kísérleteket tett arra vonatkozólag, hogy mennyit bír megenni egy óriási kigyó. A kérdés annál érdekesebb, mert ez a hatalmas hüllő olykor $\frac{1}{2}$, sőt teljes egy évig is képes megélni naponta egy tengeri nyulból vagy egy tyukból. A zoológusok hosszú ideig abban a hitben voltak, hogy az óriáskigyók csak azokat az állatokat falják fel, amelyeket maguk öltek meg. Ez azonban téves nézet, mert ha eleinte vonakodnak is, utóbb mégis nagyon szívesen hozzászoknak a már megölt, vagy megdöglött állatok húshoz, is. Hogy mikor éhes az óriáskigyó, azt azzal árulja el, hogy nyugtalanul ide-oda kuszik. Ha ilyenkor bedobnak a ketreczbe egy megölt állatot, óriási ugrással ráveti magát, fogait bemélyeszi a fejébe és azután villámgyorsan körültekerődzik, de szabadon maradó farkával vadul csapkod jobbra-balra. Közben torka, zsákhoz hasonlóan kítágul és elérheti az egyméter szélességet is. A prédát azonban csak felső fogaival ragadja meg, az állkapocs lelóg. Egy 25 láb hosszú borneói óriáskigyó egyszer egy félóra alatt felfalt egy 45 font súlyú malacot. Egy másik 27 láb hosszú óriáskigyó megevett egy 17 font súlyú hattyut és három nappal később egy 67 font nehéz őzbakot. Ez a kigyó tehát 3 nap alatt 84 font táplálékot vett magához. Egy harmadik óriáskigyó egy ízben felfalt egy 28 és egy 39 font súlyú kecskét és négy napra rá a legnagyobb étvágygyal elfogyasztott egy 71 font súlyú kecskét. A kigyó óriási erővel körültekerődzik az állat testén, azt, amennyire lehet kinyújtja, hogy így könnyebben lenyelhesse. Az emésztés nagyon gyors lefolyású és nagyrészt ez is az oka, hogy annyit bírnak felfalni.

vízimadaraké és még azoké is jobbára elrejtve. A puszta hallgatott s az ég mosolygó kékje visszatükröződött a csillogó vízben, a mi idelent a lapost borította.

A fehér fátylak alatt pedig jött felénk magasan három fehér lélek, három havasköntösű kócsag.

Egy kicsit fáradtan, szinte lomhán usztak oda-fent és ügyet sem vetettek arra, a mi idelent, mélyen alattuk van. Jöttek, közeledtek; azután távolodtak... Egyikünk felemelte a puskáját, — de megint csak levette. Még jókor megértette, hogy addig nem ér a sörétje,

Megkönnyebült a szivem. Olyan lett volna most az a buta lövés, mintha buzgó imánkat kiméletlen ajtócsapkodás zavarná.

Néztem a fehér lelkeket odafent, a kik egy sorban, nyilegyenesen, habozás nélkül vonultak a ragyogó tavasz verőfényében valahová, a hová nyilván céltudatosan igyekeztek.

Hogy olyan igen magasan huztak, abból tudni

H I R E K.

Figyelmeztetés. Előírt utalványlapokat melékeltünk mai számunkhoz minden tisztelt olvasóink részére, kik lejárt előfizetéseiket még nem ujították s kérjük őket, hogy ezt most már lehetőleg még e hó folyamán megtenni sziveskedjenek. Azok, kiknek hátralékuk nagyobb összegre rug, igyekezzenek ezt legalább kisebb részletfizetésekkel apasztani.

Új gégfegyver. A pilzeni Skoda-gyárban a minap kísérleteztek egy új mintájú gépfegyverrel. A szerkezetet a visszalökés helyett a puskaporgázok nyomása hozza működésbe. Ez által a szerkezet egyszerű, kevés alkotó részből áll és kezelése igen könnyű. Mivel a závarzatot a lövésnél a puskapormocsok nagyon bemocskolja, a fegyvert nagyon gyakran kell szétszedni és tisztogatni. A fegyver hasznia, hogy a tüzelés gyorsaságát szabályozhatják, a gyorsaságát szabályozhatják, a gyorsaságot percenkint ötszáz lövésre fejleszthetik. A fegyver súlya álványostul csak tizennégy kilogramm s ezért egy ember is elbirja hordozni. A próbát még nem fejezték be, de azt állítják, hogy már eddig is kitűnő eredményt értek el.

Megfulladt a dión. Berlinből jelentik; egy Simons nevű 33 éves ügyvédnek az volt a szokása, hogy este vacsora után a pamlagra feküdt és diót evett. Ezt tette tegnap is és ugylátszik, hogy dióevés közben elaludt. Egyszerre egy óratájban fölébredt és fuldokolni kezdett; ijedségében a szomszédságában lakó barátjához rohant és becsöngetett a lakásába. Alighogy kinyitotta az ajtót, Simons ezzel a szóval: megfulladok! összerogyott és néhány perc múlva meghalt. Ugylátszik a torkában megakadt egy darab dió és ez okozta a halálát.

lehetett, hogy nagy utjuk van még; máskülönben ereszkedtek volna. A merre haladtak, abban az irányban kellett lenni messze-messze innen az ecsedi lápnak.

A hol a nádrengetegek voltak még akkor.

A hol az őserdő zugása támadt a viharban.

A hol nem nyilik gólyahír az ingoványos lápok sűrűjében.

A hol a méla csend s a magány embernek hozzáférhetetlen területei kínálnak otthont a kócsagoknak.

Azt a három tündérmadarat soha sem feledtem el azóta. Száz másikat láttam, de olyan szép egy sem volt közöttük.

A tavasz tette? A ragyogás? Vagy a gólyahír aranyfolyója? Vagy a déli szelek?...

Mind együttvéve; — és még valami.

Az, hogy tizenhat éves voltam.

Szerkesztői üzenetek.

Érdklődőnek. Arra a kérdésére, hogy milyen eredménnyel járt a postai megbízások szétküldése, csak elszomorító feleletet adhatunk. Az 54 postai megbízásból ugyanis eddig 31 érkezett vissza mint olyan, a melynek kiváltását az illetők megtagadták, míg 12 hátralékos tudta kötelességét és vagy a megbízást váltotta ki, vagy tartozását másképp rendezte. Tizenegy megbízásnak a sorsa még nem dőlt el, de félni lehet, hogy ezek is a többség sorsában fognak részesülni. Akadt egy pár olyan is, ki amellett, hogy tartozását nem fizette ki, a lap további járását is beszüntette s így nyilván örökös adós akar maradni. Sajnos, hogy még ilyen jellemtelen emberek is plszkiják testületünket. **Szlimák János urnak, Ósva.** Hát bizony mélyen elszomorító és lesújtó dolog az, hogy az erdészeti és vadászati altisztek legnagyobb része annyira közönyös és nem lelkesedik a saját ügyei iránt. Sajnos, hogy eszméjétől sem várunk nagyobb sikert.

A kiadó hivatal postája.

Paur Mátyás urnak, Kismarton. Üdvözzöljük hűveink sorában! Nem lehetne azon a vidéken másokat is úgy a lapnak, mint a tervezett egyesület eszméjének megnyerni? Onnan alig van hívnunk, pedig úgy tudjuk, hogy számosan vannak ott a kartársak. **Jaros Ernő urnak, N.-Vázsony.** A 2 korona beérkezett. **Beregi József urnak, Láposbánya.** Szomorú dolog, hogy olyan jegyzők is akadnak. A küldeményt köszönettel nyugtázzuk. A lap innen rendesen megy. **Kiss Dénes urnak, G.-Szt.-Imre.** A 13-ik számot még egyszer megküldtük, **Dátes Vazul uruk, N.-Berivoj.** A 4 koronát javára irtuk. **Bognócky József urnak, Horgospataka.** Most is köszönettel vettük. A lapot az új címre küldjük. **Jauch Ferenc urnak, Pécsbuda.** Az Évkönyv 1. évfolyamát ajánlva megküldtük. **Suba Farkas urnak, Aklos.** A 2 koronát vettük. **Kovács Imre urnak, Feketepatak.** Elhatározását felette sajnáljuk. Feljegyeztük. **Varga V. Antal urnak, Terecseny.** A 4 koronát köszönettel nyugtázzuk.

1907.—184. e. h. ügysz.

Pályázati hirdetés.

Erdőszolgai állásra.

A brassómezei XIII-ik tömősvölgyi őrzésben egy 432 kor. bérrel, 48 kor. lakbérrel. 36 kor. egyenruha átalánnyal és 36 kor. faváltsággal javadalmazott erdőszolgai állásra a köz. erd. bizottságnak 1907. évi 206. sz. véghatározata alapján pályázat nyitattik.

Pályázók felgívatnak, hogy az Erdészeti bizottsághoz Brassóba címzendő, sajátkezűleg irt kérelmüket az erdőtörvény 37. §-ában előirt kellékekkel nevezetesen, erkölcsi bizonyítvánnyal, keresztlevéllel, továbbá

nyelvösmeretök és eddigi alkalmaztatásuk igazolására szolgáló okmányokkal és ép erős testalkatukat, látó, halló és beszélő képességüket igazoló orvosi bizonyítvánnyal felszerelve a Brassói m. kir. állami erdőhivatalhoz legkésőbb folyó év május hó 15. nyujtsák be. Megjegyezvén, hogy a javadalmazások emelése kilátásban van és a nyugbér szabályzat jóváhagyás alatt áll.

Brassó, 1907. évi április hó 12-én.

M. kir. állami erdőhivatal.

Gyakornokot

főleg irodai, de egyuttal külső erdei munkákra is április és május hónapokra keres a vajszlói m. kir. közalapítványi erdőgondnokság. Az illetőnek legyen szép írása, jól tudjon számolni. Erdőőri szakiskolát végzett előnyben részesül. További alkalmazás nincs kizárva. A felfogadott kap: utiköltséget, lakást, kosztot, világítást, mosást, szóval teljes ellátást és 20 korona zsebpénzt. Ajánlkozások a m. kir. közalap. erdőgondnokság címére: **Vajszló,** (Baranyamegye) sürgősen küldendők.

Állást keres

38 éves, nős, szakvizsgázott erdőőr, kinek az erdészeti terén minden tekintetben kitűnő jártassága van s több éven át nagyobb uradalmaknál volt alkalmazva. Vadászatban, valamint vadászebek idomításában szintén kiváló jártassággal bír. Három nyelven folyékonyan beszél. Utóbbi időben mint önálló erdő- és mezőgazdaság kezelő erdőirtással, a fának feldolgozásával és eladásával is meg volt bízva miről jó bizonyítványa van. Próbaidőre is elmegy. Gyermekei nincsenek. Szíves megkereséseket alábbi címen kér:

Polcz József
Bizovác (Slavónia)

2—5

»VADŐR«

1—5

című Hönig-féle tankönyvet bármely mennyiségben megvesz lapunk szerkesztősége.

Nyomatott **Stegmann János** könyvnyomdájában Szászsebesen

MÜHLE VILMOS

cs. és kir. udvari szállító

TEMESVÁR.

Mag-, Növény-, Rózsa- és Fa-Nagytenyészetek.

(Művelési terület 94 hold.)

— VILÁGKIVITEL! —

A legjobb magvak kerti és mezei veteményezésre
(Mühle magvai jóságban elérhetők, de ebben felülmulthatatlanok.)

A legnemesebb gyümölcs-, disz- és sorfák

(Mühle fái többször átültettek, jól iskoláztak, mindenütt jól és biztosan gyarapodnak.)

A legszebb fenyőfélék, diszcserjék, rózsák stb.

(Mühle tüvelvői mind télálló, disz- és kuszcserjéi, valamint rózsái a létező legszebb virágnak.)

Postacsomagok magvakkal 5 koronán felüli értékben bárhová bérmentve küldetnek.

Mühle kertészeti kézikönyvei dilettánsok számára a legjobbak, megrendelésekhez ingyen csatolnak.

Dusan illusztrált főárjegyzék — páratlan a maga nemében — kívánságra bárkinek ingyen és bérmentve megküldetik.

ERDÉSZETI UJSÁG

Előfizetési árak:

Egész évre.	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

PÉNZKÜLDEMÉNYEK:

a »Szászsebesi ipar- és gazdasági hitelszövet-
kezet« címére Szászsebesen küldendők.

Megjelenik minden csütörtökön.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSZKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak
helye 20 fill. Ajánkozásoknál, eladás vételnél
minden szó után előre beküldendő 4 fill.
Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

XI. évfolyam.

Szászsebes, 1907. Április 18.

16. szám.

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

RÉGIPÉNZEK

aranyból és ezüstből jó árban megvétetnek. Schmideg
Alfréd, Budapest, I., Maros-utca 7.

Blum és Társa

Elsőrangú egyenruházati intézet

BUDAPEST IV, Kossuth Lajos-utca 1–16. sz.

Mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu

erdészeti és erdő altiszti egyenruhák

nemkülönbén felszerelési cikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt — a
betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt
megrendelők legteljesebb megelégedésére hoztuk kivitelbe.

Polgári ruhák

a legújabb francia- és angol-divat szerint, szinte jutányos árban készítettnek. Vevőink kényel-
mére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerzünk és a vidéki megrende-
lések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk.

Kiváratra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendelés-
hez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. — Bármily esekély megrendelés s a lehető
legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel:

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udvari szállítók.

Ő cs. és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságu földmívelésügyi Miniszterium hiva-
talanosan megbízott erdészeti egyenruha szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület“ rendes tagjai.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Brausweller János
Szegeden.

Cs. és kir. kizárólagosan
szab. chronometer- és műórás, főtálatója
a remontoir ingaóráknak
stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

Haering Ede

természetráji tanszergyáros
SZEGED

Csemegi uca 5 és 7 szán.

Elvállalja mindenféle állat művészies
kitömését felelősség mellett.

Nagyobb vadászszobák berendezésére,
tropheák, szőnyegek és reliefképek készítésére
vállalkozik. Praeparálásra alkalmas vadat a
legjobb áron megvesz, esetleg más praepa-
rátummal becserél. Árjegyzéket kívánatra
ingyen és bérmentve küld.

Vadakat a következő árakon vásárol:

Vadmacska . 4—6 koronáig	Vaddisznó súly szerint
Borz . . . 4—6 „	Galamb 0.80—1 koronáig
Vidra . . 10—20 „	Tuzók . . 8—10 „
Róka . . . 3—6 „	Erdei szalonka 2—2.40 kor.
Medve nagyság szerint.	Daru . . . 6—12 koronáig
Mókus . . 1 kor.	Vadlud . . 2—3 „
Mogyorós pele 1 „	Vándor sólyon . 2 kor.
Földi kutya . 1—2 koronáig	Sas . . . 3—10 koronáig
Szarvas nagyság szerint.	Keselyű . 10—12 „
Ózbőr . . 3—5 koronáig	

A gyár a Délmagyarországi Közművelő-
dési Egyesület védnöksége alatt áll.
Megrendeléseket elfogad a Szent-István Tár-
sulat is, Budapest, VIII. Szentkirályi utca 28.
Sürgőnycim: **Haering, Szeged.**

Egyenruhákat

Egyenruházati cikkeket

Polgári ruhákat

Fehérneműt

Fegyvereket és töltényeket

A legjutányosabb árak mellett legjobb minőségben készít

BLUM SÁNDOR

udvari szállítója Ő Felsége a perzsa császárnak, I. Péter szerb királynak és Wladimirovics orosz császári nagyhercegnek.

Budapest

Váci utca 15.

Erdőtisztéknek nemkülönben erdőaltiszteknek előnyöst részletfizetés kedvezmények.

Nagyobb megrendelés kívánat mértékek felvétele végett a cég egy szabású sajtát költségén bárhova elküldi

Arjegyzéket és mintákat ingyen küldök.

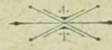
Vidéki megrendelésekre kiváló gond lesz fordítva. Legkisebb megrendelést is szívesen eszközölök. Meg nem felelő áru a cég költségén visszaküldhető.

Ogris M. Fegyvergyára

FERLACH (Karinthia)

Aranyérem:
Páris 1900.

46 remekelés

! Forradalom!

— a fegyver technika terén. —

A kettős hatású önműködő biztosító és ellenbiztosító **Tambour szabalom az összes rendszerű fegyvereknél** rögtöni lökészenlétet és egyzersmind abszolút biztosítást ad véletlen elsülés ellen.

A töltött fegyver **felhuzott kasszal beállított rögtönzővel**, bármily helyzetben a

Tambour

szabalom által minden fegyver veszélytelenné lesz, akár csak egy sétabot.

Kérjen erről ingyen prospektust!

Különlegesség könnyű három fegyverekben 2.8—3 kg-ig.

Magyar árjegyzék ingyen és bérmentve

Magyar levelezés!

Nincs szebb, olcsóbb és kedvesebb ajándék mint egy beszélőgép!

A beszélőgép színházzenét, hangversenyt pótol!

Kapható: Edison **Phonograph** 5 frt **Gramophon**, 6 müdarabbal 12 frt 50 krtól, **Automata** 35 frtól följebb.

Hengerek és lemezek óriási választékban.

Több ezer új föl vétel ének- és zenében. **Használt lemezeket veszek** vagy ujakra **becserélek**.

Képes árjegyzék külön-külön a fenti cikkekből ingyen és bérmentve.

Magyarország legolcsóbb beszerzési forrása.

Tóht József

Gramophon-nagykerkedő.

Szeged, Könyök-utca 3a. sz.

Előnyös vadértékesítés!

Szarvas, däm vad, vadsertés, őnyul, fogoly és egyéb lött vad értékesítését minden mennyiségben elvállalom a legmagasabb árak mellett.

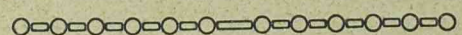
Azonnali készpénz elszámolás!

Ajánlatokkal kér:

Fodor Károly

bizományos

BUDAPEST, (központi vásárcsarnok).

TILLER MÓR ÉS TÁRSA

CS. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLITÓK
BUDAPEST, IV. Váci-utca 35.

A legrégibb és legnagyobb egyenruházati intézet.

A nagyméltóságu földmivelésügyi m. kir. ministerium magas rendeletével az erdőigazgatóságoknak ajánlva.

Erdészeti- és erdő altiszti

egyenruhákat, vagy egyes egyenruhadarabokat ajánlunk kitűnő szabás és ízlés teljes kiállításban.

Minden felszerelési cikk, vagy egyenruhadarabokhoz tartozó egyes részek valódi, tartós minőségben kaphatók.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők megrendelések és nagyobb megrendelés esetén kívánatra saját költségünkön egy szabást küldünk a mértékek felvétele végett.

Polgári ruhák

a legjobb magyar- és angol szövetekből elsőrangú szabászok közreműködése mellett készülnek.

Árjegyzéket és mintákat

ingyen és bérmentve küldünk és vevőink kényelmére bármely cikket készséggel beszerzünk. Meg nem felelőt visszavesszünk.